

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. V. De Severo Sulpicio

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

(à quo, ut supra vidimus, se audivisse non tradidit) peccatum originale, affirmavit Celestius) Hieronymo præfati: ideoque Gelasius Papa opera ejus inter Apocryphos libros rejecit. Hinc Baronius anno 431. num. 28. Gennadium ait ejusdem esse sententiam cum Cassiano; & anno 490. num. 45. fuisse unum Presbyteris Gallicanis, de quibus Prosper & Hilarius apud Augustini doctrinam adversi conquesti sunt, quod Augustini doctrinam adversi conquesti sunt, sed addidit ipsum Gelasii operam rescriptam, & ad Episcopatum Massiliensem assumptum fuisse, & orthodoxum ac Catholicum esse vivis abesse.

§. V.

De Severo Sulpitio.

Plures etiam existimant, Severum Sulpitium, S. Martini, cujus vitam scripsit, Discipulum, ac S. Paulino, Nolano Episcopo, amicitiam conjunctissimum, Massiliensis erroris fermento vitiatum fuisse: quia Gennadius libro de viris illustribus cap. 19. hæc scribit: Severus Presbyter, cognomento Sulpitius, vir genere & literis nobilis, & paupertatis, ac humilitatis amore conspicuus; & in fine, post enumeratas ejus lucubrationes, ista subdit: Hic in sententiis suis à Pelagianis deceptus, & agnoscens loquacitatis culpam, silentium usque ad mortem tenuit; ut peccatum quod loquendo contraxerat, tacendo penitus emendaret. Subscribit Baronius anno 431. num. 189. Gennadiumque sic interpretatur, ut velit Severum, non omnibus Pelagii placitis adhæsisse, sed instanti quæ Massilienses recipiebant. At refragatur Guibertus Abbas, in compendio Apologiarum pro Severo, ubi ait: Nunquam nisi in Gennadii libro Severum à Pelagianis seductum, qui nescio utrum hoc ipse alibi legerit, an ex sola fama, quæ facili infusaque docet, didicerit. Ut sit, constat Severum Orthodoxum, & Catholicum obisse: nam in Martyrologio Romano die 29. Januarii in Sanctorum canonem refertur, & virtutibus ac eruditione conspicuus dicitur.

Hanc aliqui dicunt fuisse Episcopum Bituricensem, quia Guibertus citatus, qui pro eo Apologiam scripsit, ipsum Archiepiscopum Bituricensem appellat. Sed hoc alii negant, cum Baronio citato, ubi sic ait: Neminem reperi antiquorum, qui hunc Severum de quo est sermo, Episcopum nominet, nisi tantummodo Presbyterum, sicut & Honorius recensens Catalogum clarorum virorum. Et sanè Gennadius Massiliensis, sui temporis res gestas scribens libro supra citato, non nisi Presbyterum eum nominat, & in eo ordine prænitentem esse designatum ait.

§. VI.

De Joanne Chrysostomo.

Videtur i. p. disp. 91. cap. 8. omnes ingenii vires intendit, ut ostendat Chrysostomum & alios ex Patribus Græcis, in errorem SemiPelagianorum esse lapsos, atque Cassianum Chrysostomi discipulum, errorem supra relatum, quem habet collat. 13. à suo magistro didicisse asserit. Et capite sequenti plures affert Theologorum interpretationes, quibus Chrysostomi testimonia, quæ SemiPelagianis favere videntur, conantur exponere, & in Catholicum sensum pertrahere, quas omnes parvi pendet, & totis viribus conatur evertere.

Sed ab hoc errore, seu potius calumnia, rectè Chrysostomum vindicat noster Sixtus Senensis lib. 5. Bibliotheca annotat. 101. ubi ait Joannem Oecolampadium, Lutherana hæresis professorem, hunc errorem ei primo imposuisse; pluraque adducit hujus sancti Doctoris testimonia, quibus aperte gratiam prævenientem admittit, ac docet nostræ fidei & salutis exordia à gratia, non verò à nuda natura procedere. Istud, quod habet tomo 1. homil. de Adam & Eva, celebre est: Omnium bonorum affectuum atque operum, & omnium studiorum, omniumque virtutum, quibus ab initio fidei ad Deum tenditur, Deum proficimur auctorem, & non dubitemus ab ipsius gratia omnia hominum merita provenire, per quam etiam sicut aliquid boni & velle incipimus & facere. Vide quæ diximus in Tractatu de prædestinatione disp. 2. art. 3. §. 6. pro defensione hujus sancti Doctoris, quem Anastasius 7. Hexam. Christiflavium: Theodoretus Dialog. 1. Magnum orbis lumen, ad rationem dignissimum Doctorem: Ilidorus Pelusiorum lib. 2. Epist. 42. Ecclesia unum omnium oculum; & demique Innocentius 1. Epist. 30. Melitam Constantinopolitanam Ecclesia linguam, appellavit.

§. VII.

De Vincentio Lyrensi.

Vincentium Lyrensem Cassiani contemporanæum, & in Cænobio Lyrensis insulæ monachum, aliqui putant eum esse, cui respondet Prosper in libro ad objectiones Vincentianas; adeoque Massiliensis factionis halitu inspiratum fuisse. Sed iniqua hæc suspicio est: cum hic Vincentius in opusculo contra prophanas vocum novitates, cap. 34. vehementer arguat Pelagium, quod necessitatem gratiæ juvenis nos in singulis actibus negaverit; & capite ultimo Epistolam Cælestini Papæ adversus SemiPelagianos cum veneratione recipiat. Addo quod Gennadius hunc ei ævum non appropinquat, sed validissimum contra hæreticos Athletam fuisse memorat. Unde Baronius ad annum 431. num. 188. verè tradit, Vincentium in quem scripsit Prosper, fuisse alium ejusdem nominis.

ARTICULUS VI.

Canones secundum Concilium Arausicanum contra SemiPelagianos.

Concilium hoc à B. Cæsario Arelatensi Episcopo indictum est, cum videret Faustis & aliorum SemiPelagianorum errores in Gallia propagari, librosque Faustis avidissimè appeti, atque in illis concinnas ad persuadendum, acutioresque sententias contineri. Unde in urbe Arausicana congregatis Episcopis, ipse qui Concilio præerat dicere exortus est.

Cum ad dedicationem Basilicæ, quam illustrissimus præfatus & Patricius filius noster Liberius in Arausicana civitate fidelissimè devotione construxit, Deo propitiante & ipso invitante convenissemus, & de rebus quæ ad Ecclesiasticam regulam pertinent, inter nos fuisset spiritualis oborta collatio: pervenit ad nos, esse aliquos qui de gratia & libero arbitrio minus rectè & non secundum fidei Catholicæ regulam sentire velint. Unde & nos